

Ján Adamus

Najväčšie šťastie

Ježiš povedal zástupom: „Nebeské kráľovstvo sa podobá pokladu ukrytému v poli. Keď ho človek nájde, skryje ho a od radosti z neho ide, predá všetko, čo má, a pole kúpi. Nebeské kráľovstvo sa podobá aj kupcovi, ktorý hľadá vzácne perly. Keď nájde veľmi cennú perlu, ide, predá všetko, čo má, a kúpi ju. A zasa nebeské kráľovstvo sa podobá sieti, ktorú spustia do mora a ona zachytáva všetky druhy. Keď je plná, vyťahnu ju na breh, posadajú si, dobré vyberú do nádob a zlé vyhodia von. Tak bude aj na konci sveta: vyjdú anjeli, oddelia zlých od spravodlivých a hodia ich do ohnivej pece. Tam bude plač a škripanie zubami. Pochopili ste to všetko?“ „Áno,“ odpovedali. A on im povedal: „Preto sa každý zákonník, ktorý sa stal učeníkom nebeského kráľovstva, podobá hospodárovi, ktorý vynáša zo svojej pokladnice veci nové i staré.“

(Mt 13, 44- 52)

Každý človek túži po šťastí. Pre každého človeka je ale šťastie niečo iné. Pre jedného je to bohatstvo, pre iného rodina, pre ďalšieho deti, pre niekoho postup v práci. Počujme, ako krásne sa o práci vyjadril Tolstoj: Pozorne sledovať rast obilnín, rozvíjanie púčika, ak sme neverili v Boha, znova v neho veriť, myslieť, milovať a odpúšťať, toto môže byť podobou ľudského šťastia.

Čo je podľa Ježiša najväčším šťastím a nekonečnou radosťou? Je to nebeské kráľovstvo. O ňom hovorí v dnešnom evanjeliu.

Čo myslíte, má pravdu? Človek je veľmi nespokojný tvor. Denne je uponáhľaný a čosi hľadá. A keď to dosiahne, opäť nie je úplne spokojný. Akási tajomná sila ho neustále pobáda k ďalšiemu hľadaniu. Keď to však nájde a dosiahne cieľ, obyčajne v ňom zostane pocit prázdnoty a sklamaní. To, čo dosiahol, nezodpovedá úplne jeho očakávaniu. Taký je človek, takí sme vlastne všetci.

Každodenne sa presviedčame, že netúžime po tom alebo onom predmete, po tom alebo onom dobre, ale po neobmedzenom, trvalom, nekonečnom dobre. Sme posadnutí túžbou po nekonečne. Celá naša bytosť smädí po večnosti, po úplnom a trvalom šťastí. Z vlastnej skúsenosti však vieme, že úplné

šťastie tu na zemi nemožno dosiahnuť, neposkytne nám ho žiadna osoba ani vec. Preto hľadáme osobu, ktorá je nositeľom všetkých dobier, po ktorých človek túži. Tou osobou je nekonečný a večný Boh.

Z toho teda vidíme, že keď nám Ježiš približuje nebeské kráľovstvo ako najväčšie šťastie, má pravdu. Preto povedal aj podobenstvo o nebeskom kráľovstve. Robotník pri kopaní našiel poklad. Rýchle všetko zanechal, utekal domov, predal všetky cenné veci a za utŕžené peniaze kúpil pole, na ktorom bol poklad. To isté urobil aj obchodník, ktorý objavil cennú perlu, ktorá ležala medzi ostatnými ozdobami. Ihneď predal všetky ostatné skvosty, aby mohol získať cennú perlu. Takouto veľkou hodnotou je aj Boh, jeho láska, milosrdenstvo, dobrota... A my, aby sme túto hodnotu získali, musíme sa podobať ľuďom z dnešného evanjelia. Máme sa vedieť pre nebeské kráľovstvo niečoho zriecť. Pre jedného je to lenivosť, pre iného alkohol, pre ďalšieho dajaká vášeň, pre niekoho mimomanželský styk alebo drogy, či nevera v Boha. To sú veci, ktoré treba „predať“, aby sme získali najcennejšiu perlu – nebeské kráľovstvo. Čoho sa ja musím zriecť? Čo je mojou prekážkou zabraňujúcou mi vstup do Božieho kráľovstva?

Medzi ľuďmi, ktorým lekári transplantovali srdce, bol aj Kanadčan Steve Boyd. Za svoje temer zničené srdce po troch infarktoch dostal zdravé srdce mladej mexickej ženy, ktorá zomrela pri pôrode. S novým srdcom žil 16 mesiacov. Týchto 16 mesiacov života ho stálo 160 tisíc dolárov. A teraz sa pýtam: Koľko sme my ochotní obetovať nie za rok - dva života, ale za celú večnosť? Čoho sme sa už zriekli a čo sme ešte ochotní obetovať, aby sme získali večný život?

Prišli sme sem niektorí viac, iní menej spriatelení s Bohom. Boh nás však všetkých pozýva do trvalého priateľstva. Všetkým nám vraví: Čo by ste mali z toho, keby ste získali všetky pôžitky sveta a mňa by ste stratili? Rozhodnime sa predať a zanechať všetky bezcennosti a pôžitky sveta v tejto konzumnej dobe, aby sme mohli prijať pozvanie do trvalého a šťastného priateľstva s Bohom.

Amen.

Porciunkula je vžitý názov kostolíka Anjelskej Panny Marie, ktorý je považovaný za centrum Františkánskeho rádu. Oficiálny názov kaplnky Santa Maria degli Angeli je názvom katedrály, ktorou bola v roku 1679 na príkaz pápeža Pia V. (z r. 1569) kaplnka Porciunkula obostavaná. V súčasnosti sa nachádza na námestí Spoleto asi 4 kilometre od Assisi (Stredné Taliansko, reg. Umbria).

Kaplnka sa preslávila aj tým, že v jej 3. októbri 1226 zomrel svätý František.

*Si Učiteľ náš, Kriste,
dobrý, večný,
tvoj milý zákon pomáha nám
k spásu,
my vieme s Petrom,
že má slovo tvoje
životné zdroje.*

*Najlepší Pastier ľudstva,
z neba stále
Neveste svojej
obnovuješ sľuby,
preto aj v búrkach
Cirkev oddane ti
stred sveta svieti.*

*Prever že svojich
slávnych služobníkov,
tie jasné, živé hviezdy
na oblohe,
nech ožiaria nám
k nebu chodník šerý
pravdami viery.*

*Kiež sa ti zľúbi
náš spev, Učiteľu!
Hlas učiteľov otvára nám taje
duchovné a od hmoty
nezávisle pouča mysle.*

*Náš dnešný svätec
nech sa prihovorí,
by tvoj ľud rád mal svetlo
a v ňom kráčať,
kým nezaplesá
preniknutý žiarou
pred tvojou tvárou. Amen.*

HYMNUS na spomienku Sv. Alfonza - ranné chvály

Srdce sa mi rozpálilo

Ž 39, 4: Srdce sa mi rozpálilo v hrudi a pri rozjímaní vzplanul vo mne oheň.

Dobry Bože, ako je dobre, že si tu a že sa vždy môžem obrátiť k tebe, v každej chvíli a situácii môjho života. Skúsenosť nás učí, že sú chvíle, keď sme schopní nemyslieť a zabúdať na teba, nepočítať s tebou. A sú chvíle, ktoré nás nielen ženú k tebe, nielen ťa živo a pravdivo sprítomňujú, ale už akoby samy osebe vedú k vrúcnej modlitbe.

Áno, sú chvíle, keď vnímam, že moje srdce je chladné až ľahostajné, ba nemyslí na teba. A sú chvíle, keď sa moje srdce rozpaľuje v hrudi a volá k tebe, hľadá ťa a mocne vzýva.

Srdce sa mi rozpáli v hrudi vtedy, keď ma choroba a bezmocnosť privádzajú k pravde môjho života, v ktorej spoznávam,

že všetko je tvoj dar,
že nič nemôžem urobiť bez teba,
že som iba oblak, čo sa na chvíľu ukáže na oblohe ľudských dejín a potom zmizne,
že som prach a na prach sa obrátim,
že raz príde koniec môjho života a postavím sa pred tvoju súdnu stolicu.

Srdce sa mi rozpáli v hrudi,
keď ma postihne nevyliciteľná choroba,
keď v prírodnej katastrofe prídem o svoj dom,
keď ma okradnú o všetky peniaze,
keď pri havárii zahynú moji najbližší.
Srdce sa mi rozpáli v hrudi aj vo chvíli,
keď skusujem, akou láskou ma miluješ,
keď sa teším z toľkých darov a víťazstiev života,
keď prežívam toľké prejavy lásky od ľudí,
keď vďaka tebe môžem skusovať hlboký pokoj,
radosť a dôveru,
keď ma povzbudzuješ svedectvom života
a dobrým príkladom ľudí.

Srdce sa mi rozpaľuje v hrudi, keď ma premôže láska, nezištnosť, ochota, pokora.

Srdce sa mi rozpaľuje v hrudi, keď vidím krásu hôr a morí, keď sa ľudia vzájomne obohacujú darmi súcitnej a milosrdnej lásky.

Srdce sa mi rozpaľuje v hrudi, keď vidím mladých, ako ti s nadšením slúžia a hlásia sa k tebe so všetkou pokorou a čistou láskou.

Srdce sa mi rozpaľuje v hrudi, keď som svedkom odpúšťania a nového začiatku tých, ktorým už svet nedáva šancu.

Srdce sa mi rozpaľuje v hrudi, keď čítam tvoje slová o nádeji, o vernosti, o prisľube, že zostaneš navždy s nami, že pekelné brány nemajú šancu voči tvojej Cirkvi, že si ten, ktorý sa nás nikdy nevzdá a že aj dnes robíš s nami veľké veci.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Fatimská pobožnosť: V prvú sobotu 5. augusta o 07:15 bude fatimská pobožnosť. Pozývam na modlitbu sv. ruženca v tomto jubilejnom roku 100. výročia zjavenia Panny Márie vo Fatime.

Porciunkulové odpustky. Dňa 2. augusta možno vo farských, bazilikách minor a katedrálnych kostoloch získať úplné odpustky „Porciunkuly“. Skutok predpísaný na získanie odpustkov je nábožná návšteva kostola spojená s Modlitbou Pána (Otče nás) a vyznaním viery (Verím v Boha). Okrem toho treba splniť tri podmienky: sv. spoveď, sv. prijímanie a modlitba na úmysel Sv. Otca. Tieto odpustky možno získať aj vo františkánskych kostoloch.

Šťastie nepadne do lona

Ako chceš byť šťastný, keď stále všetko očakávaš od druhých? Keď za všetko, čo sa ti v živote nepodarí, viniš tých ostatných? Život je dávanie a branie. Človeka však naučia iba brať. Žiadaj, ber, profituj, nedaj sa, protestuj! A človek žiada a berie a profituje, a každý, kto mu stojí v ceste, je jeho nepriateľom. Všade hnev, hádky, konflikty. Človek sa cíti ohrozený a neuvedomuje si, že nepriateľov si vyrába sám.

Šťastie je vlastne iba iné meno pre pokoj, spokojnosť, priateľstvo, radosť. Nepadnú ti však do lona. Nemôžeš ich len tak žiadať od druhých. No dostaneš ich zadarmo, keď prekonaš svoju lenivosť a sám uchopíš veci do rúk, keď ľuďom preukážeš dôveru, keď aj v tej najväčšej núdzi uveríš, že raz bude všetko inak.

*Musíš konečne začať
nebrať pre seba,
ale dávať druhým
a na seba prítom zabúdať.*

Adalbert L. Balling „Mám ťa rád“

Sväté omše v 17. týždni cezročného obdobia - (A)

31.VII. pondelok *Spovedanie 17:15-18:00 hod.*

18:00 Za ť z rodiny Stranovskej

1.VIII. utorok *Spovedanie 17:15-18:00 hod.*

18:00 Za ť Jozefa a Helenu Grancových

2.VIII. streda *Spovedanie 07:15-08:00 hod.*

08:00 Na úmysel otca arcibiskupa

3.VIII. štvrtok *Spovedanie 16:30-18:00 hod.*

18:00 Za ť Matúša a Veroniku Kulifajových,
syna Ladislava a rodičov

4.VIII. piatok - Prvý piatok *Spovedanie 16:00-18:00 hod.*

18:00 Za ť Antona a Máriu Hrdlovičových

5.VIII. sobota

08:00 Za ť Annu Uhlárovú (nedožitéj 80 rokov)

Upratovanie kostola č.d. 101-122

6.VIII. 18. Nedel'a cezročného obdobia - (A)

Premenenie Pána

08:00 Za ť Jána a Máriu Stojkovičových a rodičov
Lektori: Jurčovičová M., Radakovičová J.

11:00 Za farníkov

Lektori: Kosnáčová T., Šustová D.

14:00 Posvätný ruženec , litánie

a výmena ružencových tajomstiev

Liturgický kalendár

31.VII. pondelok Sv. Ignác z Loyoly, kňaz – Sp

1.VIII. utorok Sv. Alfonz Mária de Liguori, biskup a učiteľ Cirkvi – Sp

2.VII. streda Sv. Euzébius Vercellský, biskup – Esp

3.VIII. štvrtok Sv. Lýdia, predavačka purpuru

4.VIII. piatok Sv. Ján Mária Vianney, kňaz – Sp – Prvý piatok

5.VIII. sobota Výročie posviacky hlavnej Mariánskej baziliky v Ríme- Esp

STARAŤ SA O INÝCH, NIE DO INÝCH

Potom kráľ povie tým, čo budú po jeho pravici: „Podľa požehnaní môjho Otca, zaujmite kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené od stvorenia sveta. Lebo som bol hladný a dali ste mi jesť; bol som smädný a dali ste mi piť; bol som povesný a pritúlili ste ma; bol som nahý a priodeli ste ma; bol som chorý a navštívili ste ma; bol som vo väzení a prišli ste ku mne.... Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“

(Mt 25,34-40)

Už len skutočnosť, že nám Boh poslal do cesty určitú dušu, je známkou, že Boh chce pre ňu niečo urobiť. Nie je to náhoda, bol to Boží úmysel. Vo svojom svedomí sme zaviazaní pomôcť. Ak nejaká duša túži po Bohu, má právo, aby dostala prostriedky na to, aby mohla k nemu prísť. Nikto nemá právo prekážať jej v tom. Pozri sa na kríž a pochopíš, čo pre Ježiša znamená jediná duša.

(Sv. Matka Tereza)

Dnes sme svedkami veľkého nezáujmu človeka o človeka, akejsi ľahostajnosti voči tomu, čo sa deje s druhým človekom. Žije sa v duchu hesla: nech sa každý stará sám o seba. A skutočne, mám pocit, že sa každý stará sám o seba a vidí len seba. A je pravda, že sa nemáme starať do druhých, avšak to neznamená, že sa nemáme starať o druhých.

Je to priam neľudské, ak sa človeka nedotýka utrpenie druhého človeka. Nemôže nám byť jedno, ak druhý trpí. Ak sme ľahostajní voči utrpeniu druhého človeka, ak sa nás toto utrpenie nedotýka, čosi ľudské sa vytráca z nášho srdca i života.

Človek nie je samostatný ostrov vo veľkom oceáne. Naopak, je stvorený ako spoločenská bytosť. Istý príbeh rozpráva o tom, ako nejaký muž prišiel do večnosti. Boh ho voviedol do miestnosti, kde bola veľká hostina. Bol tam stôl plný rôznych jedál. Okolo stola sedelo množstvo ľudí. Hoci na stole bolo mnoho jedla, všetci vyzerali veľmi hladní. A hoci boli hladní, nikto nič nejedol. Boli vychudnutí a smutnými očami hľadeli do neznáma. Bolo to veľmi zvláštne a návštevník večnosti tomu vôbec nerozumel. Potom ho Boh voviedol do druhej miestnosti, kde to vyzeralo presne tak isto ako v prvej. Bol tu však jeden podstatný rozdiel. Ľudia tu boli šťastní. Každý bol najedený a spokojne sa usmieval. Vtedy sa prekvapený návštevník večnosti opýtal Boha: „Čo to znamená, Bože? Prečo rovnaké miestnosti, a predsa úplne iní ľudia?“ Vtedy mu Boh povedal: „U nás je to tak, že žijeme v láske. Preto sa tu ľudia na hostine navzájom krmia. Tí, ktorí žili celý život sebecky, nie sú však toho schopní. Ani na um im nepríde, že by sa mohli krmieť navzájom, lebo sú uzavretí vo svojom sebeckve. A tak sú večne hladní, smutní a nešťastní.“

Príbeh rozpráva o tom, ako sebeckvo človeka uzatvára do seba a on nie je schopný vnímať človeka vedľa seba, lebo vidí len seba. Sebeckvo človeka uzatvára a on sa skutočne stáva akýmsi samostatným ostrovom. Lenže takto zostáva smutným, lebo nenachádza radosť. Nenachádza radosť v tom, čo má, ani v tom, čo robí. Všetko je akési nijaké a nezmyselné. Ak človek žije len pre seba, život

zostáva nezmyselným. Načo je to, čo má, ak to má len pre seba? Načo robí to, čo robí, ak to robí len pre seba? Raz darmo, sme stvorení jeden pre druhého.

Aj ty žiješ v duchu hesla: nech sa každý stará sám o seba? Myslíš si, že ti nikoho netreba? Ako vychádzaš smerom k iným a ako vychádzaš s nimi? Vnímaš to, čím žijú? Dotýka sa ťa, ak niekto vedľa teba trpí? Usiluješ sa zmierniť jeho utrpenie aspoň dobrým slovom, povzbudením a modlitbou?

„Pane, Boh pokoja, ďakujeme Ti za všetky túžby, úsilia a skutky, ktoré v našich časoch roznečuje Tvoj duch pokoja, Otvor ešte viac nášho ducha a naše srdce pre všetkých bratov a sestry, ktorí práve teraz potrebujú lásku, aby sme sa čoraz viac stávali tvorcami pokoja.“ (pápež Pavol VI.)

Marián Sivoň „Moderný svätý“

Zázračné uzdravenie

Srdečný úsmev, úprimný pohľad, pozývajúce gesto, láskavé slovo, otvorené srdce – to sú oázy v púšti života, miesta, kde život pozýva na odpočinok.

Rainer Haak

Lekár sa tváril ustarostene. Jeho pacient, pán Krivosudský, leží už desať dní na lôžku a jeho stav je stále kritický. Tie popáleniny má na toľkých miestach na tele, že je otázne, či to prežije.

Pán Krivosudský veľmi dobre vie, ako to s ním je. Strieda sa v ňom zúfalstvo a nádej, rezignácia a odhodlanie bojovať. Každý deň si uvedomuje, že už nevládze, že sa musí rozlúčiť so životom. A každý deň začína oň nanovo bojovať. Svoje prosby vysielal k otvorenému oknu: „Bože môj, ukáž svoju moc, keď ju potrebujem!“

O štyri dni ošetrujúci lekár len krúti hlavou. Po druhý raz mu odmeria krvný tlak. Tri razy si preštuduje laboratórne výsledky. Nakoniec sa ho spýta: „Pán Krivosudský, čo sa stalo? Vaše výsledky sú zo dňa na deň lepšie. Zdá sa, že ste vyhrali. Čo sa s vami stalo?“

Pán Krivosudský sa usmieva. Pomaly súhlasne prikývne a povie: „Áno, niečo sa stalo. Včera popoludní sa to stalo. Navštívil ma môj šesťročný vnúčik. Povedal mi: ‚Dedko, vráť sa už skoro domov, mám pokazený bicykel.‘“

*Staroba je ako vlna v mori.
Kto sa ňou dá unášať, pláva na nej.
Kto sa proti nej vzpiera, začne sa topiť.*

Gertrude von Le Fort

Láska je veľká vec a veľké dobro. Uľahčuje každé bremeno a znáša všetky protivenstvá.

Tomáš Kempenský

Max Rosler „Skoré uzdravenia“

Slzy sú dar pokánia

Pokora, čistota, láska a milosrdenstvo vždy vyhrajú, nech je pýcha akákoľvek silná. Z pokory ideš do čistoty, z čistoty do lásky, z lásky do milosrdenstva. Všetky poníženia, popol a odpad Boh použije. A pokora je naozajstná, čistá a pravá, rýdza. Čistota je naozaj čistá a lesklá. Napriek tvojim „prúserom“, napriek tvojim nedostatkom, opakovaným ťažkým hriechom sa čistota cez bolesť a utrpenie krásne vyleští. Čistota sa dá dosiahnuť dvojako: nič nečisté nepustím alebo všetko nečisté vyháďzem lopatkou.

Lopatka je spoveď. Pre nás ľudí je ten druhý spôsob zvládnuteľný a ľahší. Pán Boh sa nepozera, či máš v srdci smeti, ale či nepodvádzaš, keď ich lopatkou vyhadzuješ von, či čistíš poriadne. Či niečo nenechávaš za rohom.

Stále máme a budeme mať poklesky, nedostatky i ťažkosti. Treba vždy prosieť o Božiu pomoc zvládnuť ich. Sú dve možnosti, ako to robiť.

Jedna vec je, že prosíš za niečo: „Pane Bože, prosím ťa, nech sa nezabijem!“ Takto sa modlíš, keď letíš dolu kopcom autom - to je úpenlivá prosba. A potom je tu odovzdanie. „Neviem, čo robiť s mojím synom, s mojou dcérou, ale odovzdávam ti to, Duchu Svätý. Odovzdávam ti to, Matka Božia.“

Odovzdanie je najsilnejšie. Prečo? Lebo prosba je podľa tvojho vzorca, odovzdanie podľa Božieho. Boh vždy dá viac, ako prosíš, ako žiadaš a očakávaš. To sa môžeme učiť od Božej Matky, odovzdať všetko Bohu.

Často vidím, ako po svätej spovedi tí najťažší hriešnici a kriminálnici plačú, sú zasiahnutí Božou milosťou a nie sú schopní ničoho iného, len plaču. Hovorím im:

„Poplačte si!“ Niekedy musíme počkať, lebo vonku čakajú ďalší, ponúknem im servítky a poviem: „Nebojte sa, už nič nie je vidieť, môžete ísť.“

Slzy pokánia sú dar, ktorý dáva Boh kajúcnikom. A ak aj neplačú títo ľudia navonok, plačú vnútorne; to vidíte, kto sa ako spovedá. Ak by ste boli kňazom, hneď zbadáte, kto sa ako spovedá. Jedna vec je, keď i podarujem auto, druhá je, či ho dostaneš, a tretia, či ho prijmeš. Rovnako je to aj so spoveďou.

Dávam ti možnosť, ale ty ju neprijmeš, lebo sa nechceš vyznať. Alebo si v ťažkom hriechu svätokrádeže. Musíš prijať v pokore, že Boh ti dal takúto možnosť. Nevieš, ktorá spoveď bude tvoja posledná, raz určite bude. Kto ako žije, tak zomiera. Preto je veľmi dôležité spovedať sa a veľmi dobré naučiť sa dobre sa spovedať. Ženám hovorievam:

„Najprv vy sa naučte dobre spovedať. Potom to naučte dcérku, potom syna a potom to najťažšie - muža.“

Kto tvorí Cirkev?

Vieme odpovedať na otázku: Kto tvorí Cirkev? Kto do nej patrí, ako vôbec charakterizovať toto božsko-ludské tajomné spoločenstvo? Takéto i podobné otázky nedávali a iste nedávajú spať mnohým teológom od začiatku jej existencie až po dnešnú dobu. Konciloví otcovia, ktorí sa na II. vatikánskom koncile vyslovili, že „Cirkev je ľud Boží“, sú iste najbližšie k vyjadreniu objektívnej pravdy.

Kardinál Jozef Ratzinger - emeritný Svätý Otec Benedikt XVI. túto skutočnosť vyjadril takto: „Cirkev, to nie je iba malá skupinka aktivistov, ktorí sa stretávajú na určitom mieste, aby uviedli do pohybu spoločenský život. Cirkev - to tiež nie je iba zástup tých, čo sa stretávajú v nedelu na eucharistickej slávnosti. Konečne Cirkev je viac ako pápež, biskupi a kňazi, ktorí sú nositeľmi sviatosťného poslania. Títo všetci patria k Cirkvi. Ale rádius „putujúcej spoločnosti“, do ktorej s vierou vstupujeme, siaha ďalej, až za hranice smrti. Do nej totiž patria aj všetci svätí, počnúc od Ábela a Abraháma, a všetci tí svedkovia nádeje, o ktorých nám hovorí Starý zákon, cez Pannu Máriu a apoštolov, Tomáš Becket a Tomáš Morus, až po Maximiliána Kolbeho, Editu Steinovú, až po Piera Giorgia Frassatiho. K nej patria i všetci tí neznámi a nemenovaní, ktorých vieru nikto nepozná, iba Boh. K nej patria i ľudia všetkých miest a časov, ktorých srdcia smerujú, dúfajúc a milujúc, ku Kristovi.“

Zaujímavý je aj výrok teológa H. U. von Balthazara:

„Cirkev je spoločenstvo skrytých svätých a tých, ktorí sa proti svojej vôli dostali na svetlo... Nezatrpkli, hoci v Cirkvi trpeli. - Aby sa v Cirkvi rozlíšilo podstatné od nepodstatného, nedobré od dobrého, na to nestačí oko negatívneho kritika, akokoľvek ostré, oprávnené alebo nie, dobromyseľné či zlomyseľné. Ani povrchný obdivovateľ, ani negatívny kritik neobsiahne v Cirkvi rozhodujúcu hĺbku. To dokáže len oko veriaceho kresťana.“

Tým sme získali poznatok o dôležitom rozdiel medzi tými, čo tvoria Cirkev, a tými ostatnými. Na ľuďoch Cirkvi je charakteristické to, že veria. Veria aj napriek tomu, že v Cirkvi sa objavuje dobré i nedobré, sväté i hriešne, božské a ľudské. Tak je Cirkev predovšetkým spoločenstvom tých, ktorí veria. Bez ohľadu na národnosť, vzdelanie, spoločenské postavenie či čas, v ktorom žijeme.

Viliam Judák „Vo všedný deň nevšedne“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku